

— Да тръгнемъ ли? — казалъ —
— Добре.

Той тръгналь. Следъ него
тѣ тръгнали сжцо
и чувствали нѣкакъвъ хладъ.

Войника си казалъ:

„Веднѣжъ да се свърши...
Загазилъ си здравата, братъ“.

Въвъ коридора
тихо говорятъ.

Мракъ се въ жглитѣ таи.
Слѣзнали после на двора,
а горе
вече зората блести.

Човѣкътъ погледналъ зората въ
която
се кжпѣла съ блѣсъкъ звезда
и мислѣлъ за своята
тежка
човѣшка,
жестока
безока
сждба.

„Тя — моята свърши. . .

Ще висна обесень.

Но белкимъ тя свършва
съ менъ? —

Живота ще дойде по-хубавъ
отъ пѣсень,
по-хубавъ отъ пролѣтень день.“